

Udenrigsministeren (Moltzen): Det glæder mig — men det var ikke andet, end hvad jeg havde ventet —, at alle i denne Sal vil stemme for Pariser-Pagtens Ratifikation. Det er med forskellige Motiveringer, men det har ikke nogen Interesse for mig som Udenrigsminister, det, der interesserer mig, er, at den kommer enstemmig fra dette høje Ting.

Nu hører jeg, at det konservative Folkeparti vil kræve Udvalg nedsat, til Dels — og jeg forstod egentlig, at det var det væsentlige — fordi Forslaget ikke er forelagt saa fyldigt, som dette Parti ønskede det, idet nemlig dette Partis Ordfører sagde, at denne Pagt maatte jævntilles i Betydning med Folkeforbundspagten, der, da den blev forelagt i 1920, var ledsaget af en hel Del Aktstykker.

Det forbavtede mig noget, efter at jeg havde hørt det ærede Medlems Tale; for da fik jeg egentlig Indtryk af, at i Kellogg-Pagten var det nye ikke godt og det gode ikke nyt, at der var saa uhyre meget at udsætte paa den. Den havde den moralske Værdi som en international Prædiken, der var holdt af betydningsfulde Statsmænd eller havde faaet Tilslutning derfra, altsaa en Slags 19-Statsmænds-Adresse, som nu skal faa en større international Tilslutning — for at blive i Sammenligningen med det præstelige Foretagende her i Landet.

Jeg har ikke set saadan paa det; jeg mente, det var en Traktat af megen Betydning, men dog ikke af større Betydning — som jeg udtrykte det —, end man selv vil tillægge den, og som man gør den til. Jeg mente derfor, det var rimeligt, at Forhistorien blev fremlagt af Udenrigsministeren i Tinget.

Det er sket. Der kunde ogsaa være gaaet frem paa en anden Maade, den, som det konservative Folkeparti nu ønsker fulgt, at Forslaget var ledsaget af lange Dokumenter; og det bliver maaske ogsaa Følgen, hvis man ønsker det i Udvalget. Men hvis jeg havde gjort det, vilde det ærede Medlem Hr. Holger Andersen jo ikke have faaet Lejlighed til at holde sin meget store Tale her i Tinget; og det havde været et Tab for dette Ting, om den ikke var blevet holdt. Men det kan jeg altsaa nu kun glæde mig over, at det har været Resultatet af den formentlige Forsømmelse fra min Side.

Thi Forsømmelsen er fra min Side. Naar det ærede Medlem benytter dette til et Udfald mod Raadgiveren i Folkeret, vil jeg gøre opmærksom paa, at man i Rigsdagen, saa vidt jeg ved, ikke plejer at angribe Embedsmændene i et Ministerium, men

Angrebet gaar mod Ministeren. Jeg alene har Ansvar. Jeg vil dog oplyse, siden det nu er nævnt, at Raadgiveren i Folkeret har intet som helst haft med Forberedelsen af dette Lovforslag at gøre, intet som helst. Denne Raadgiver har derimod forberedt noget helt andet, nemlig det, som det ærede Medlem vil have frem i Udvalget, hvorledes Forholdet er til selve Folkeforbundspagten — dette er Raadgiverens Opgave, ikke det andet, og der som paa saa mange andre Punkter har vor Raadgiver i Folkeret gjort et udmærket forberedende Arbejde. Nej, jeg har Ansvar, og jeg tager dette Ansvar med stor Lethed, saa meget mere, som det altsaa kan redresseres, hvis man ønsker det. Der kan blive trykt saa mange Aktstykker i denne Sag, som Folketinget maatte ønske. Blandt de Ting, man altsaa ønsker Oplysning om i Udvalget, er, saa vidt jeg forstaaer, det Initiativ, som Diktatoren i Lithauen, Woldemaros, har taget med Hensyn til at ændre Folkeforbundspagten i Anledning af Kellogg-Traktaten. Der er ingen Anledning til at komme ind paa dette Problem nu, da det jo netop er for at faa sligt drøftet, at der skal nedsættes et Udvalg.

Det, der er det afgørende for Rigsdagen her, er dette, at vi skal ratificere den enkle Tekst, som de tre Artikler med Indledningen er. Vi har underskrevet, og derpaa søger vi nu Ratifikation. Teksten er, som det ærede Medlem Hr. Borgbjerg sagde, enkel og enfoldig, men vi ved jo alle sammen, at det enkleste og enfoldigste altid er underkastet de mest vidtgaaende Fortolkninger. Det er en gammel Historie, og saadan vil det sikkert blive ved, saa længe Adams Børn er Adams Børn. Men vi undertegner ikke andet, for os gælder denne Tekst. Vi maa naturligvis regne med, hvordan Stormagterne fortolker Teksten — det er en given Ting —, men det undertegner vi ikke. Derfor forekommer det mig ikke, at der er nogen særlig Grund til at gøre en enkel Ting mere mangfoldig, end sket er i det foreliggende Forslag. Men det kan man jo have forskellige Meninger om, ligesom det i det hele taget har vist sig, at de, der har haft Ordet her, ser forskelligt paa forskellige Ting, selv om vi alle vil stemme for det samme.

Det ærede Medlem Hr. Axel Møller rettede et Par Spørgsmaal til mig. Nu var det ikke let straks at opfatte dem, det vil det ærede Medlem forstaa, og vi faar altsaa et Udvalg, hvor vi kan uddybe Sagen videre. Skulde mit Svar ikke være helt fyldestgørende, gaar jeg ud fra, at det kan suppleres i Udvalget. Det første Spørgsmaal lød, saa